

nistrationsudgifter, der ikke vedrørte arbejdsløsheds-kassen.

11. DfA's tilsyn med arbejdsløshedskasserne er beskrevet i kapitel VI, der også indeholder beskrivelse af nogle kompetence spørgsmål samt enkelte spørgsmål og kritik i forbindelse med DfA's tilsyn med FFA. Tilsynet i DfA er delt op i et administrationstilsyn og i et regnskabs tilsyn.

12. I afsnit VI.A redegøres for regnskabs tilsynets organisation og opgaver. Regnskabs tilsynet skal afprøve, om arbejdsløshedskasserne har modtaget refusion fra staten efter gældende regler, og om reglerne for aflæggelse af årsregnskab, regnskabs svæsen og revision i arbejdsløshedskasserne overholdes. Desuden skal det påses, at arbejdsløshedskasserne i deres hele virksomhed overholder økonomibestemmelserne i vedtægterne samt øvrige regler for arbejdsløshedskassernes ledelse, økonomi og administration.

13. I afsnit VI.B redegøres detaljeret for tilsynets opgaver. Tilsynet er overvejende baseret på kontrol med reglerne overholdelse, regnskabsanalyse, gennemgang af revisionsprotokollater m.v., mens det er kassens statsautoriserede revisor, der står for og er ansvarlig for den egentlige revision af kassens regnskab. Direktoratets tilsyn er især koncentreret om administrationen af de statslige midler, mens tilsynet, for så vidt angår kassernes egne midler, er koncentreret om, hvorvidt arbejdsløshedsforsikringslovens §§ 30 og 82 overholdes. Tilsynet med kassernes forbrug i øvrigt ligger hos kassernes medlemmer. DfA giver i redegørelsen udtryk for, at man med andre ord kan blande sig i udgifternes art, men ikke i udgifternes størrelse.

I tilknytning hertil bemærker Rigsrevisionen, at direktoratet efter Rigsrevisionens opfattelse i et vist omfang har en tilsynsforpligtelse i forbindelse med udgifternes omfang, idet det af økonomibekendtgørelserne også fremgår, at arbejdsløshedskassens administrationsudgifter skal holdes på et forsvarligt niveau.

14. Tillsynsforpligtelsen i forbindelse med administrationsaftaler omfatter en undersøgelse af, om de udgiftsarter, der indgår i admini-

strationsaftalen, dækker udgifter, som kan afholdes i kasseregii. Endvidere skal direktoratet forsøge at vurdere, om de anvendte fordelingsnøgler kan anses for rimelige, men en sådan vurdering beror for en række posters vedkommende på et skøn. Direktoratet finder, at man (næppe) hverken har pligt til – eller mulighed for – at foretage en nærmere efterprøvelse af skønnet, medmindre det forekommer åbenbart forkert. Direktoratet har derfor kun i ekstreme situationer mulighed for sagligt at anfægte en foretagen fordeling, ligesom kassen/foreningen kun til en vis grad vil kunne dokumentere, at en fordeling er korrekt.

15. I afsnit VI.C beskrives sanktionsmuligheder over for arbejdsløshedskasserne. Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen kan pålægge kassen at ændre sine forretningsgange og sin struktur. Arbejdsministeren kan i medfør af arbejdsløshedsforsikringslovens § 38 bestemme, at anerkendelsen af en kasse bortfalder, at statens refusion helt eller delvis bortfalder for et regnskabsår, eller at statens refusion og forskud helt eller delvis tilbageholdes. Bestemmelserne er kun yderst sjældent blevet bragt i anvendelse.

Der har været rejst krav om at bringe § 38 i anvendelse over for FFA. DfA finder det tvivlsomt, bl.a. efter at have konsulteret Kammeradvokaten, om der er hjemmel til at fastsætte sanktion i medfør af nogen bestemmelse i § 38 over for FFA. Arbejdsministeren giver herefter udtryk for, at han ikke har til hensigt på det foreliggende grundlag at bringe lovens § 38 i anvendelse.

16. DfA's kompetence i forbindelse med kassernes vedtægter m.v. er omtalt i afsnit VI.D. Direktoratet var tidligere af den opfattelse, at direktoratet havde afgørelseskompetence over for kasserne i sager vedrørende fortolkning/overholdelse af kassernes vedtægter. Efter en udtalelse fra Arbejdsministeriet i 1990 har DfA dog indtaget den holdning, at direktoratet ikke kan træffe afgørelse om spørgsmål, der skal afgøres på grundlag af fravigelige vedtægtsbestemmelser og almindelige foreningsretlige regler, men kun hvis det drejer sig om fortolkning af vedtægtsbestemmelser, som stammer fra standardvedtægtens ufravigelige afsnit.